

A Fővárosi Ítéltábla a Berencz & Andrékó Linklaters Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Lendvai András ügyvéd) által képviselt, ... I. rendű és a ...II. rendű kérelmezőknek - az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt, ... ellenérdekű fél ellen - a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegyjogtalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránti kérelmet elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2006. október 30. napján kelt, 3.Pk.20.369/2004/10. számú végzés elleni 12., a 3.Pk.20.368/2004/10. számú végzés elleni 12., a 3.Pk.20.371/2004/10. számú végzés elleni 12., a 3.Pk.20.370/2004/10. számú végzés elleni 12. és a 3.Pk.20.372/2004/10. számú végzéseirel szembeni kérelmezők részéről 11. sorszámmal benyújtott fellebbezések folytán - az ügyek egyesítését követően - meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzéseit helybenhagyja.

Kötelesek a kérelmezők 15 napon belül az ellenérdekű félnek 70.000 (Hetvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget megfizetni.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 3.Pk.20.369/2004/10., 3.Pk.20.368/2004/10., 3.Pk.20.371/2004/10., 3.Pk.20.370/2004/10. és 3.Pk.20.372/2004/10. számú végzéseivel elutasította a kérelmezőknek a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) védjegyjogtalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítására irányuló kérelmet elutasító határozatai ellen előterjesztett megváltoztatási kérelmeit. Kötelezte a kérelmezőket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az ellenérdekű félnek - egyenként - 150.000 Ft eljárási költséget.

A végzésekben megállapított tényállás szerint az ellenérdekű fél a jogosultja az ...-i elsőbbségű, ..., ..., ..., ... és ... lajstromszámú ábrás védjegyeknek, amelyek a 28. áruosztályba sorolt játékokra, játékszerekre állnak jogtalom alatt. A védjegy-lajstromban sötétszürke színű téglalapot fényképe szerepel, a test felső oldalán 1 db (...), 1 pár (...), 2 pár (...), 3 pár (...), illetőleg 4 pár (...) korong alakú kiemelkedés látható.

Az elsőfokú bíróság a döntését indokolva kifejtette, hogy a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 18. §-ának (1) bekezdése a védjegy tényleges használatát kívánja meg, és e rendelkezés szempontjából a releváns használatot - a védjegylajstromba bejegyzett adatok alapján - a védjegyoltalom terjedelme határozza meg, ez pedig kizárólag a védjegylajstromba bejegyzett adatoktól függ.

Az eljárás által érintett védjegyek lajstromozásának idején hatályos 2/1970. (VII. 1.) OMFB-IM együttes rendelet 7. §-a (1) bekezdésének b) pontja értelmében a védjegylajstromban fel kell tüntetni a védjegyet; színes vagy térbeli védjegy esetén e körülményt a védjegylajstromban fel kell tüntetni.

A hazai védjegylajstrom nem letéti rendszerű, hanem a grafikai ábrázolhatósághoz igazodva síkbeli, nyomtatott nyilvántartás. A Vt. 1. §-ának (2) bekezdése megengedi azonban olyan védjegyek oltalmát is, amelyek a grafikai ábrázolhatóságon túl egyéb többlettulajdonsággal is rendelkezhetnek, így például térbeli alakzatok vagy színesek. Ezek a tulajdonságok a kétdimenziós védjegylajstromban vagy egyáltalán nem ábrázolhatók grafikailag (térbeliség), vagy nem ábrázolhatók egyértelműen (színesség), ezért e tulajdonságokat, amennyiben a védjegyoltalom részét képezik, a védjegylajstromban konkrétan nevesíteni kell. Ha a védjegylajstromban nincs utalás grafikailag nem ábrázolható vagy nem egyértelműen ábrázolható jellegre, úgy a védjegyoltalom ilyen tulajdonságokra értelemszerűen nem terjed ki.

Erre tekintettel elfogadta az elsőfokú bíróság azt a kérelmezői érvelést, hogy a térbeliségre való utalás hiányában a tárgyi védjegyek kizárólag ábrás védjegyeknek tekinthetők. Tévesnek tartotta ugyanakkor a védjegyek szürke színére vonatkozó kérelmezői álláspontot, mert e tény a Vt. 7. § (1) bekezdés b) pontja értelmében fel kellett volna tüntetni, de erre vonatkozóan feljegyzés a lajstromban nem szerepel.

Ezek után leszögezte, hogy a tárgyi védjegyek - amelyek ábrás védjegyek - olyan ábrából állnak, amelyeken védjegyenként változó számú korong alakú kiemelkedéssel ellátott téglatest szerepel azzal, hogy e test bármilyen színű lehet. Kifejtette, hogy ezekkel pontosan megegyező ábrák láthatók a becsatolt reklámszázlón, az összeszerelési útmutatókban, illetőleg azok címlapján. Miután ezek az útmutatók a termékek részei, a rendeltetésszerű használat nélkülözhetetlen eszközei, elfogadta a Vt. 12. § (3) bekezdés a) pontja szerinti védjegyhasználati cselekménnyel egyenértékű tényleges használatának a védjegy reklámszázlón és az összeszerelési útmutatókban történő alkalmazását.

Hivatkozott a Vt. 18. §-a (2) bekezdésének a) pontjában foglalt rendelkezésre, mely szerint a védjegy tényleges belföldi használatának minősül a védjegy olyan alakban történő használata is, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el.

Az elsőfokú bíróság okfejtése szerint annak megítéléséhez, hogy mely használat minősül megkülönböztető képességet nem érintő használatnak, a

védjegylajstromban szereplő adatok mellett értékelni kell a védjegy megkülönböztető elemeit is, amelyhez a védjegy fogyasztókra gyakorolt összbenyomását kell figyelembe venni. Megállapította, hogy az adott esetben az összbenyomást a védjegyen látható szögletes alap és kerek kiemelkedés formai ellentéte, ezek egymáshoz viszonyított nagysága és jellegzetes arányai határozzák meg. Ezek a formák és arányok figyelhetők meg a kép alapjául szolgáló háromdimenziós testen, így a képen szereplő test térbeli, építőköckaként használt alakja olyan, amely a lajstromozott alaktól, azaz saját síkbeli ábrázolásától csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el. Ezen nem változtat a kockákon feltüntetett „LEGO” felirat, mert az összbenyomás szempontjából a használat módja a meghatározó. Megjegyezte, hogy a szóelem túl kicsi betűkkel szerepel ahhoz, hogy a többnyire olvasni nem tudó fogyasztók az építőköckákat ennek alapján azonosítsák. Ezért irrelevánsnak tartotta a szóelem megkülönböztető képességére vonatkozó kérelmezői érvelést.

Mindezek alapján megállapította, hogy az ellenérdekű fél kellően igazolta a védjegy tényleges használatát, ezért a megváltoztatási kérelmet nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy a Hivatalnak a Vt. 76. §-a (2) bekezdésében előírt egységes eljárás lefolytatását követően, egy határozatban kellett volna döntenie a törlési kérelemről, illetőleg ennek sikertelensége esetén határozni a használat kérdésében. Mivel a Hivatal a két kérelmet külön alakszerű határozatban bírálta el, melyek ellen egyik esetben a kérelmezők, másik esetben az ellenérdekű fél terjesztett elő megváltoztatási kérelmet, már nem látta lehetségesnek e kérelmek eshetőleges kérelemként való elbírálását. Ugyanakkor az ismertetett körülményt nem tekintette hatályon kívül helyezésre okot adó lényeges eljárási szabálysértésnek.

Nem látta indokoltnak a törlési és a használat hiánya miatti eljárásoknak egyesítése céljából történő felfüggesztését. Kifejtette, hogy így sem lett volna mód a megváltoztatási kérelmeknek eshetőleges kérelemkénti elbírálására, az csupán pergazdaságossági szempontokat szolgálhatott volna. A nem ugyanazon felek által benyújtott megváltoztatási kérelmeket mindenképpen el kell bírálni függetlenül attól, hogy az egyik eljárás eredményétől függően a másik eljárás esetleg okafogyottá válhat.

A kérelmezők fellebbezésükben az elsőfokú bíróság által hozott végzések hatályon kívül helyezését vagy azok megváltoztatásával a védjegyek oltalmának használat hiánya miatti megszűnésének a megállapítását kérték.

Előadták, hogy a Hivatalhoz benyújtott kérelmükben eshetőlegesen, elsődlegesen a védjegyek törlését, másodlagosan a védjegyek oltalmának használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását kérték. A törlési ügyben hozott határozatát a Hivatal utóbb visszavonta, míg a használat hiányára vonatkozó határozat ellen benyújtott megváltoztatási kérelemmel az iratokat a bírósághoz felterjesztette. Álláspontjuk szerint a Hivatal lényeges eljárási szabályt sértett, amikor a Vt. 76. §-a (1)

bekezdésének megfelelően egy eljárásban bírálva el a kérelmeket, az azok tárgyában hozott döntését külön íven szövegezte meg, így az eljárást jogellenesen két eljárásra választotta szét, és az elsődleges kérelem eldöntését megelőzően határozott a másodlagos kérelemről.

A fellebbezési érvelés szerint az elsőfokú bíróság is lényeges eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy a kérelemhez kötöttség elvét megsértve az elsődleges kérelem előtt döntött a másodlagos kérelemről és nem egyesítette a jogellenesen szétválasztott eljárásokat. Ezzel megsértette a Vt. 91. §-a (2) bekezdésének b) pontjában foglaltakat, mert eljárási hiba esetén vagy orvosolnia kellett volna azt, vagy a Hivatal határozatát hatályon kívül helyezni és a Hivatalt új eljárásra utasítani. Méltánytalannak tartották, hogy az így meghozott döntések következtében a felek egy eljárás költsége helyett két eljárás költségét kötelesek viselni.

Az Európai Bíróság döntéseire hivatkozva kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a védjegy törvény rendelkezései tekintetében a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 89/104/EGK irányelv rendelkezéseivel összhangban történő értelmezési kötelezettségének és figyelmen kívül hagyta az Európai Bíróság egyes döntéseiben foglalt jogértelmezéseket.

Hangsúlyozták a kérelmezők, hogy a tárgyi védjegy oltalom a lajstrom szerinti fekete-fehér fotóra, mint ábrára vonatkozik. Az Európai Bíróság eseti döntéseire hivatkozva azzal érveltek, hogy a védjegykénti használat egyrészt a kereskedelmi forgalomban történő használatot, másrészt a védjegycélú, azaz az áru megkülönböztetését szolgáló, az áru eredetére, minőségére vagy hírnevére utaló használatot jelenti. Álláspontjuk szerint az összeszerelési útmutatóban található ábrák nem tekinthetők védjegyhasználatnak, azokat nem használják kereskedelmi forgalomban védjegyként. Az építőkockák forgalmazását sem látták a védjegyhasználat körébe vonhatónak, mivel a termék forgalmazásakor az árut nem árujelzőként, hanem áruként használják. Érvelésük szerint az áru és árujelző összetévesztése teljes mértékben ellentmond a védjegy jog alapvető szabályainak. Az oltalom tárgya a megjelölés, nem az áru, amellyel kapcsolatban azt használják.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a Vt. 18. §-ának (2) bekezdése szerinti megkülönböztető képességet nem érintő elemekkel történő használat vizsgálata körében figyelmen kívül hagyta a védjegyek lajstromozott formáját. Részletesen kifejtették, hogy a használatként értékelt ábrák stilizált grafikák, amelyek a lajstromban szereplő fekete-fehér fotók esetén nem tekinthetők a lajstromállapot szerinti használatnak. Radikálisan eltérő stílust jelent, hogy a használatként értékelt grafikailag megjelenített kockák nem térhatást keltő módon kerültek ábrázolásra szemben a lajstromban szereplő fotó realisztikus ábrázolásával, ahol a kocka a képen árnyékot vet. Mivel a védjegyek oltalma nem terjed ki semmilyen színre, a szín alkalmazása pedig a Vt. 1. § (2) bekezdés e) pontja értelmében eleve rendelkezhet megkülönböztető képességgel, a fotókhoz képest a grafikai ábrázolásokban az élénk színek használata is kizárja a megkülönböztető képességet nem érintő használatként való értékelést.

Vitatták az összeszerelési útmutatók címlapjain szereplő logó tekintetében megvalósuló védjegyhasználatot figyelemmel arra, hogy az az ellenérdekű félnek egy másik, 133.746 lajstromszámú védjegye, amelyet nem lehet a tárgyi 130.715 lajstromszámú védjegy használatának értékelni.

Állították, hogy a használat körében értékelt építőköcek, azaz térbeli testek sem értékelhetők megkülönböztető képességet nem érintő használatnak. Kifejtették, hogy az ábrás és a térbeli megjelölések más grafikai elemeik miatt rendelkezhetnek megkülönböztető képességgel. A kétdimenziós ábrás védjegy pedig nem vethető össze a háromdimenziós térbeli kialakítással. Az építőköcek kapcsológombjain feltüntetett „LEGO” szóvédjegy tekintetében - ugyancsak vitatva a megkülönböztető képességet nem érintő használatot - tévesnek tartották az elsőfokú bíróság által értékelt összbenyomás kérdését, amely szerintük csak a védjegybitorlás megítélése során jöhet szóba.

Az ellenérdekű fél az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

A fellebbezésben állított eljárásjogi szabálysértés tekintetében kifejtette, hogy az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (Áe.) a kérelmek vagylagos előterjesztésére nem biztosít lehetőséget.

Miután a Hivatal a két önálló jogalappal kapcsolatos kérelemről külön határozatban döntött, a továbbiakban már nem áll fenn annak a lehetősége, hogy egy eljárásban kerüljenek elbírálásra. Hangsúlyozta, hogy az ügyek egyesítésének elrendelése a bírói mérlegelés körébe esik és nem várt elbírálásra olyan előzetes kérdés, melynek alapján a tárgyalás felfüggesztése indokolt lett volna.

A jogszabály-értelmezési kötelezettség körében kifejtett fellebbezési érveléssel kapcsolatban előadta, hogy a magyar védjegytvény a vonatkozó közösségi irányelvvel harmonizált, erre tekintettel a fellebbezésben hivatkozott Európai Bírósági döntések irrelevánsak.

Állította, hogy kellőképpen igazolta a termékkatalógusokban, az építőjátékokhoz csatolt összeszerelési útmutatókban, a reklámokban és az üzletekben a lajstromállapot szerinti védjegyhasználatot a „LEGO” szó, illetőleg szóvédjegy feltüntetése nélkül is.

A másodfokú bíróság a fellebbezési kérelemnek megfelelően a támadott védjegyek oltalmának megszűnése megállapítása tárgyában az előtte folyamatban lévő ügyeket, amelyeknek tárgya egymással összefügg az együttes tárgyalás és eldöntés végett egyesítette a Pp. 149. §-ának (2) bekezdése alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemben megalapozott döntést hozott és azt helytállóan indokolta meg, amellyel a másodfokú bíróság is egyetért.

A fellebbezésben említettek kapcsán a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A Hivatal eljárási szabálysértésére hivatkozó fellebbezési állásponttal kapcsolatban helytállóan hivatkozott az ellenérdekű fél arra, hogy a Hivatal eljárására a Vt. 38. §-ának - az eljárások megindításának időpontjában hatályos - rendelkezése folytán irányadó Áe. rendelkezései nem tartalmazzak szabályokat az eshetőlegesen előterjesztett kérelmek elbírálását illetően. Célszerűségi, eljárás gazdaságossági szempontok és az azonos eljárási szabályok indokolják a Vt. 76. §-a (2) bekezdésének azt a rendelkezését, hogy a törlési és a megszűnés megállapítására irányuló kérelmeket lehetőség szerint egy eljárásban kell elintézni. E kérelmek önálló kérelmeknek minősülnek függetlenül attól, hogy az ügyfél azokat eshetőlegesen terjeszti elő. Ezek tekintetében külön-külön kellett az Hivatal előtti eljárások igazgatási szolgáltatási díját megfizetni a 77/1995. (XII. 29.) IKM rendelet alapján. A Hivatal a jelen esetben a kérelmezők kifejezett kérelmére hozta meg külön-külön alakszerű formában határozatait. A kérelmezők ugyanis a Hivatal előtt a 2003. június 23. napján tartott tárgyaláson akként nyilatkoztak, hogy az „eljárás során felmerült elvi jogi kérdések tekintetében külön íven szövegezve foglalja írásba az álláspontját” (M9004967/9. számú jegyzőkönyv). Ebből következően már maguk a kérelmezők sem csak a törlési kérelem eredménytelensége esetére, „eshetőlegesen” kérték a megszűnés megállapítása iránti kérelmük elbírálását, hanem a támadott védjegyek ellen előterjesztett minkét kérelmük tárgyában kértek döntést külön határozatba foglaltan.

Az ugyanazon védjegy ellen előterjesztett törlési és megszűnés megállapítási kérelmek elbírálásának sorrendjét értelemszerűen határozza meg az egyes kérelmek alapján az oltalom megszűnésének időpontja. Nyilvánvaló, hogy a védjegy törlésének elrendelése esetén az oltalom megszűnésének a keletkezésre visszaható hatályú megszűnése folytán okafogyottá válik a használat hiánya miatti - csupán részleges megszűnést eredményező - oltalom megszűnés megállapítása iránti kérelem. Ezért a használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló kérelem csak a törlési kérelem elutasítása esetén igényel döntést. Ennek megfelelően járt el a Hivatal, amikor a törlési kérelmet elutasító döntését követően az oltalom használat hiánya miatti megszűnése tárgyában is meghozta a határozatát.

Ezzel lényeges eljárási szabálysértést nem valósított meg.

Tévesen hivatkoztak a kérelmezők az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó lényeges eljárási szabálysértésére is. A Vt. 76. §-a (2) bekezdésének rendelkezése a Hivatal előtti eljárási szabályok között nyert elhelyezést, az a védjegyügyek a bíróság előtti eljárásban nem alkalmazható. A Hivatal határozata ellen a Vt. 77. §-a alapján előterjesztett megváltoztatási kérelem a bírósági eljárást megindító kezdőirat. A kérelmezők kérelmére a védjegy törlése és az oltalom

megszűnése tárgyában külön-külön meghozott alakszerű határozatok ellen előterjesztett megváltoztatási kérelmek önálló bírósági eljárás keretében kerülnek elbírálásra. Ezért nincs mód az egyes bírósági eljárásokat megindító beadványok eshetőleges előterjesztésére, amelyre a Vt. rendelkezései sem adnak lehetőséget. Az elsőfokú bíróságnak tehát az egyes eljárásokban előterjesztett megváltoztatási kérelmekről kellett döntenie. A használat hiánya miatti oltalom megszűnés megállapítása tárgyában előterjesztett megváltoztatási kérelem a Hivatal határozatának megváltoztatására és az oltalom megszűnésének megállapítására irányult. Nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor erről döntött. Az eljárás felfüggesztése és az ügyek egyesítése bírói mérlegelés kérdése. A bíróság előtt folyamatban lévő oltalom megszűnés megállapítása iránti eljárásban a törlési eljárásban hozandó jogerős határozat bevárása csupán célszerűségi szempontokat szolgálhat, de a két típusú kérelem eltérő jogi megítélésére figyelemmel nem minősül lényeges eljárási szabálysértésnek a felfüggesztés mellőzése.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az értelmezési kötelezettség doktrínájának (Von Colson, Marleasing, Silhouette esetek) mellőzésére vonatkozó fellebbezési álláspontot. A magyar védjegy törvény ugyanis a 89/104/EGK közösségi irányelvvel harmonizált jogszabály, annak rendelkezései a nemzeti jogszabályba átültetésre kerültek, és nem merült fel az irányelvvel ellentétes jogszabályi rendelkezés alkalmazása. A kérelmezők által kiemelt Európai Bírósági döntésekben (Ansul, La Mer, Philips v. Remington, Arsenal ügyekben) megfogalmazott jogértelmezéseket a hazai ítélkezési gyakorlat ismeri és alkalmazza. Önmagában az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság nem a hivatkozott jogeseteket nevesítve és az abban kifejtetteket ismertetve indokolta meg határozatát, hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértésnek nem minősül.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a tárgyi védjegyek a lajstrom adatai szerint ábrás védjegyek, és ebből kiindulva a csatolt bizonyítékok alapján helyesen jutott arra az álláspontra, hogy az ellenérdekű fél védjegyhasználatát megvalósult.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az összeszerelési útmutatókkal megvalósuló védjegyhasználatot vitató fellebbezési álláspontot. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy miután az építőkövekkel együtt forgalmazott, annak rendeltetésszerű használatához szükséges összeszerelési útmutatók a termék részét képezik, a forgalmazással a kereskedelmi forgalomban történő használat megvalósult.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Vt. 18. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján a védjegy tényleges belföldi használatként értékelte a védjegy olyan alakban történő használatát, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el. Helytállóan vonta ennek körébe a lajstromban szereplő fekete-fehér fotóval szembe állított lajstrom szerinti ábra stilizált grafikai megjelenítését és a használat során a különféle színek alkalmazását.

A grafikai ábrázolhatóság a védjegyoltalom egyik elengedhetetlen feltétele a Vt. 1. §-ának (1) bekezdése alapján. A fényképfelvétel a grafikai ábrázolásnak csak az egyik módja, oltalomban azonban nem az ábrázolás technikája, hanem a Vt. 1. §-ának (2) bekezdésében felsorolt megjelölés típusok részesülhetnek, így közöttük a sík, vagy térbeli alakzat, beleértve az áru vagy csomagolás formáját. A tárgyi védjegyek esetében tehát nem az ábrázolásmód, a fényképfelvétel nyert oltalmat, hanem az azzal ábrázolt forma, az adott paraméterekkel jellemző építőkocka. Ezzel egyenértékű az ugyanezen forma más olyan ábrázolásmóddal (jelen esetben grafikailag) történő megjelenítése, amely a fényképfelvételen szereplő forma nyilvánvaló felismerését lehetővé teszi. Ezért az ábrázolás technikájában való eltérés és az árnyékot vető térhatás hiánya a megkülönböztető képességet nem érintő használatnak minősül.

Az adott esetben nem bírt relevanciával az a fellebbezési érvelés, hogy a szín önmagában oltalomképes a Vt. 1. §-a (2) bekezdésének e) pontja alapján. Egyértelmű az ítélkezési gyakorlat abban, hogy amennyiben a lajstromban nem kerül feltüntetésre, hogy a megjelölés színes, úgy az oltalom valamennyi színre kiterjed. Miután a tárgyi védjegyek nem színes megjelölésként kerültek lajstromozásra, helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a használat körében a lajstrom szerinti forma színes változatainak alkalmazását.

Tévesen érveltek a kérelmezők azzal, hogy az ellenérdekű fél másik védjegyének használata az adott esetben nem értékelhető. Nem kizárt ugyanis, hogy egy védjegycsaládba tartozó, önmagában oltalomképes megjelölésként is lajstromozott védjegy más védjegy részeként szerepeljen. Ezért a tárgyi megjelölés használatának minősül az ellenérdekű félnek az adott megjelölést feltüntető másik védjegyének használata is.

Abban egyetértett a másodfokú bíróság a kérelmezőkkel, hogy az építőkockával nem valósul meg az ábrás védjegy használata. Ennek kapcsán csupán utal arra, hogy az un. státusz ügyekben a megkülönböztető képességet nem érintő használat (Vt. 18. § (2) bek.) és a védjegybitorlás miatt indult perekben a fogyasztókra gyakorolt összbenyomás (Vt. 4. §) vizsgálata nem feltétlenül eredményez azonos megítélést.

A fent kifejtettekre tekintettel a csatolt bizonyítékok alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az ellenérdekű fél védjegyhasználatát megvalósult, ezért az oltalom megszűnése megállapításának a használat hiánya miatt a Vt. 30. §-ának d) pontja alapján nincs helye.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező kérelmezők a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelesek az ellenérdekű fél másodfokú eljárási költségét megfizetni, amelyet a

másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. §-ának (3), (4) és (5) bekezdése szerint a tárgyalási órák számára és a jogi képviselő által kifejtett munkára, valamint figyelemmel az ügy bonyolult megítélésére és arra, hogy a másodfokú eljárásban öt ügy került egyesítésre, a (6) bekezdés alapján magasabb összegben állapította meg.

Budapest, 2007. december 11.

Tóth Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Zsuzsanna s.k.. Lesenyei Terézia s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző